

Hvordan decentraliserer vi dette område på en sådan måde, at man glidende får overført det til kommunerne med den konsekvens, at beboerne, de mennesker, det handler om, ikke får et svage-re, ikke får et dårligere tilbud? Det er den risiko, vi ikke vil være med til at lægge stemmer til.

Formanden:

Tak til fru Anne Baastrup. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Der er ingen tvivl om, at der er stor brug for reformer på det sociale område. Der er alt for mange mennesker, der kommer i klemme i kassetænkning. Det ser vi også i Københavns Kommune, selv om Københavns Kommune er både amt og kommune og altså den berømte ene indgang, ene myndighed, som der er blevet talt meget om også i debatten i dag.

Der er behov for at se på hele den kassetænkning, der er om, hvilke tilbud folk får. Der er behov for at se hele den manglende sammenhæng, der er i det sociale system og sundhedsvæsenet, hvor mange mennesker jo får brug for hjælp fra begge væsener, men det er, som om de ikke snakker sammen, ligesom der jo er en række udgifter, når folk kommer ud for forskellige ting, som falder både på socialområdet og sundhedsområdet, og hvor man måske med et godt forebyggende arbejde begge steder kunne løse mange problemer uden at skulle bruge lige så mange ressourcer.

Vi har hele problemet, som fru Karen Klint også rejste tidligere under debatten i dag med unge, fysisk handicappede, der bliver anbragt på plejehjem med ældre demente. Selv om det, de egentlig har brug for, er mulighed for at leve et ungdomsliv, så bliver de alligevel anbragt på plejehjem, fordi det er billigere for kommunerne.

Jeg kunne blive ved, for der er masser af problemer, som man burde gå ind og gøre noget ved, men det er bare ikke de problemer, som regeringen og Dansk Folkeparti overhovedet har taget fat på. Tværtimod er der mange, der frygter, at der bliver endnu flere problemer med det eksperiment, som regeringen og Dansk Folkeparti nu kaster det sociale område ud i.

Kl. 15.50

Den faglige viden, som det har taget mange år at opbygge, risikerer vi bliver spredt for alle vinde, når amterne nedlægges, for det er jo langtfra alle de medarbejdere, der er i amterne i

dag, som flyttes over i VISO. En række af dem mener man skal flyttes ud i kommunerne, hvor de måske slet ikke kan have et fagligt miljø, som de har i amterne i dag, og hvor der i hvert fald ikke i kommunerne kan være den samme bredde i fagligheden, fordi der altså er forskel på at skulle have en faglig viden i 14 amter og så i 98 kommuner. Og da man jo næppe har tænkt sig at skære medarbejderne i stykker og fordele dem ud blandt kommunerne, så kan den enkelte medarbejder kun komme til én kommune og ikke rundt til de mange kommuner, der har brug for den ekspertise, som den ene medarbejder har i amtet i dag. Så der kommer til at mangle noget af den faglige viden, som er afgørende for mennesker på det sociale område.

Der er blevet talt meget om, hvorvidt man har tillid til kommunerne eller ej. Jeg tror, at langt de fleste af dem, der sidder i kommunalbestyrelserne, bestemt har nogle gode intentioner, men det er jo ikke nok, at de har gode intentioner, hvis de ikke har noget til at løfte opgaverne med, og problemet er, at vi jo ingen sikkerhed har for, at de vil have økonomi til at løfte opgaverne, eller at de vil have den faglige viden, der skal til for at løfte opgaverne. Mange af kommunerne når jo slet ikke at skulle sætte sig ind i, hvilke faglige udfordringer de forskellige institutioner stiller kommunen over for, før de skal tage stilling til, om de vil overtage institutionen. Hvis man tiltræder som nyt kommunalbestyrelsesmedlem den 1. januar 2006, så er der rigeligt med opgaver at kaste sig over, og så er der altså ikke stor sandsynlighed for, at man når at sætte sig grundigt ind i forholdene på den eller de institutioner, der tilfældigvis ligger i kommunen, og som man inden den 15. februar skal tage stilling til om man vil overtage.

Der er hele spørgsmålet om, hvordan økonomien bliver, så det enkelte menneske skal få mulighed for det bedste tilbud. Vi ved i dag, hvor stor betydning det har, at det kan være meget store udgifter, vi taler om, til et godt tilbud til det enkelte barn, det enkelte menneske. Selv om nogle kommuner bliver større, så vil der stadig væk i nogle tilfælde være tale om en udgift, der måske kan påvirke kommunalbudgettet med en million kroner for ét menneske, og det er immer væk mange penge i et kommunalt budget for en kommune med måske 20.000 indbyggere. Derfor er det et stort problem, at man lader så meget på det her område være takstfinansieret.

Så siger man, at det nu bliver nemmere, fordi der kun kommer én indgang, så borgeren kan